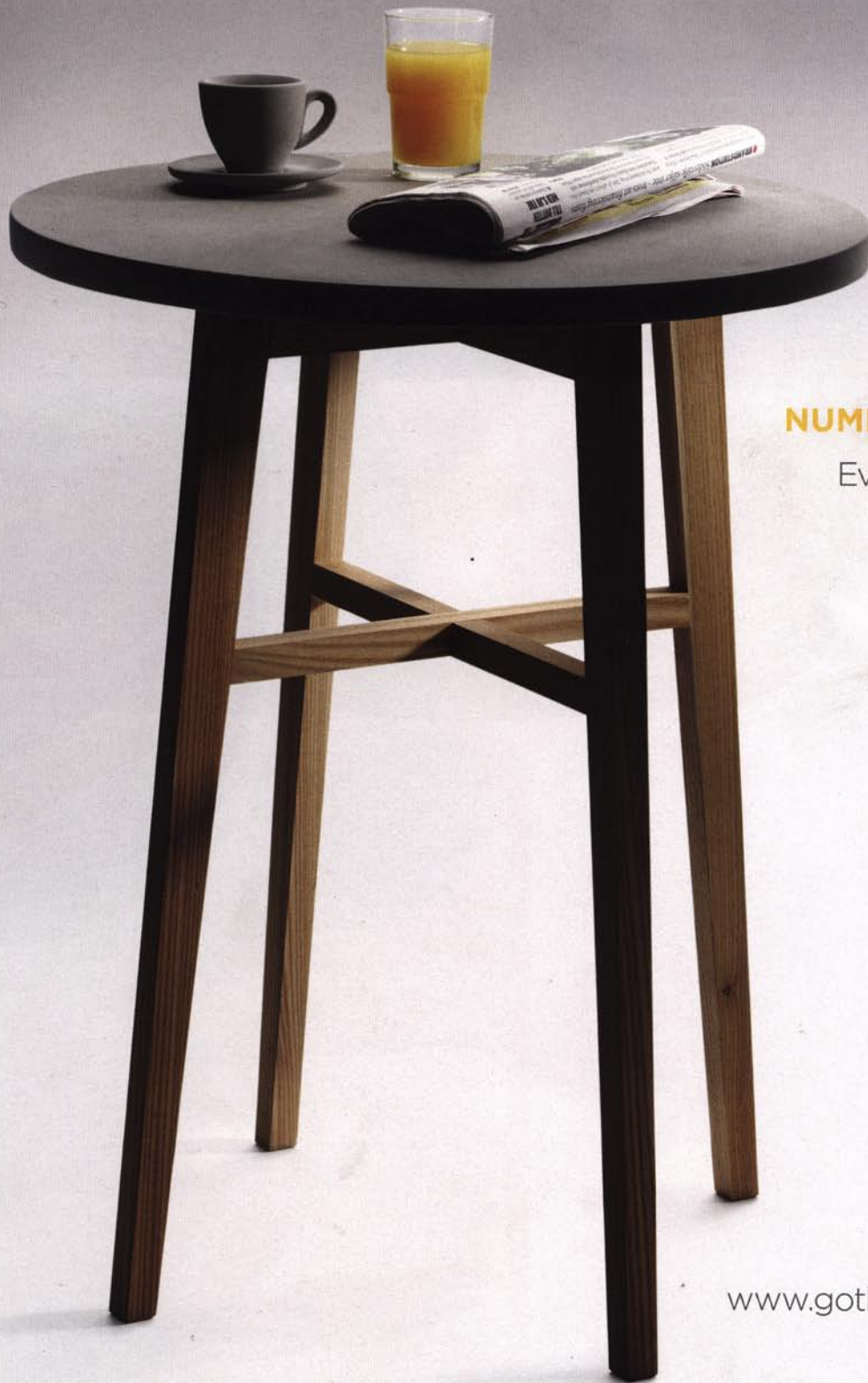

form&design Gotlandsguiden

NUMMER 1 | 2010

Eva Ek-Schaeffer

J Craft

Tema Eko

Branting

Konst

Smycken

Ljusdesign

Inredning

Mat & Dryck

www.gotlandsguiden.se

ETT MAGASIN FRÅN GOTLANDSGUIDEN OM DESIGN, FORM, KONST OCH KONSTHANTVERK, MAT OCH DRYCK

EVA EK-SCHAEFFER

Livsvävar

Egentligen vill Eva Ek-Schaeffer inte ge någon intervju. Sina vävar vill hon helst inte prata om heller, att bli fotograferad är det värsta hon vet. Hon är dessutom just på väg till Stockholm. Efter lite lock och pock går hon dock med på att träffas en stund innan färjan skall gå. "Jag tar på mig en tjugo år gammal duffel och en sjal med färggranna tofsar så att du känner igen mig," säger hon. "Dessutom är jag urgammal, född förtiätt."

En vecka senare sitter vi över en kopp te och en varm smörgås i Evas kök med panoramasikt över Riddarfjärden och husen i Gamla Stan. Eva är vackert tidlös. Det långa bruna håret har hon samlat i en knut i nacken, ögonen lyser begrundande blå. Mitt första intryck, att hon är så skör, stämmer bara delvis. Hon är en stark kvinna.

Under många år bodde Eva med en svårt sjuk liten dotter i en kvarn på Färö. Om vintern, när mörker och snövindar svepte in dem, var det ofta inte mer än tio grader varmt när de vaknade. Eva eldade hela tiden. Huset och kvarnen på Färö köptes 1971 när hon fick barn och kände att hon "ville söka sig till marken". På Färö planerar Eva att bosätta sig permanent med tiden. Färö är läkedom för hennes själ.

Eva väver bilder ur det stora och det lilla livet. Ofta skildras det svåra, katastroferna, existentiella frågor.

– Hela livet är dramatiskt. Tyor vi, att vi kan säga upp vår egen sorg?

Väven *Kläderna* gjordes under sorgearbetet efter dottern, som lämnade jordelivet när hon var elva. Det löper vägar av små stjärnor mellan en liten flicka som på huk håller på att ta sig ut ur bilden och en ring av barnkläder som virvlar i luften. I ringen finns även en avsågad trädstam som har namn på färger och orden "in du gå i ljus" inristade längs årsringarna.

– När man dör avlägsnar man sig in i ljuset.

Evas vävar är inte realistiska. En död människa har hon aldrig vävt. Över det svåra läggs ett poetiskt skimmer, som att hon lägger en arm runt sorgen. "Jag försöker göra en förhöjning av verkligheten," säger hon.

Vinden som virvlar i *Kläderna* för oss in på temat dans. Under nära tjugo år gjorde Eva kostym och scenografi till många av Cullbergbalettens föreställningar. Genom dansen mötte hon sin make, dansaren och skådespelaren Niklas Ek.

Eva framför sin senaste väv "Vattenvagga".

– Hela mitt vuxna liv har jag sett dans. Det är så stort så det kan man inte prata om. Eva spinner själv sitt ullgarn och färgar det med växter hon samlat. Sägers, att bilden får ett djup när hon tillverkar materialet själv. Inre bilder av framtida vävar kommer till henne om morgnarna likt stämpelavtryck. Det är stämningssydda bilder som hon målar av och sedan utgår ifrån under vävningen. Den senaste väven "Vattenvagga", som vi tar porträttfotot framför, tog två år att färdigställa, ett normalt tidsspänn. Den långsamma tekniken passar henne.

– Jag väver så långsamt för att förstå bilden, förstå livet. Det får mig lugn, och naturligtvis är det roligt.

I Lappland bodde Eva tills hon var tre år. Därifrån har hon inga minnen förutom den knarrande vita snön. Men hennes föräldrar berättade ofta om ursprungsbefolkningen och väckte fascinationen för de samiska rötterna, som återkommer som inslag i vävarna.

I *Bandväverskan* svävar en samekvinna på en björn genom rymden på väg mot den silvreglänssande nymänen. Hon väver ett band av besvärjelser från solen.

– Björnen är kvinnans vän, hon är inte rädd för den. I dag skall man döda både björn och varg.

Eva visste inte att man kunde väva bilder innan hon såg Hannah Ryggens verk på 60-talet. "Då sa det klick." Hon väver i gobelängteknik, med rätsidan mot sig. Under sista året på konstfack blev det hennes främsta uttrycksform. De medeltida gobelängvävarna på Musée de Clunys runda väggar i Paris efterlämnade outplånliga intryck.

– Det är en saga som berättas där, de vävarna tillhör underverken.

Efter utställningen på Waldemarsudde 2002 har beställningarna varit många. Uppe i hatten i sin kvarn på Färö arbetar hon långa perioder i enskildhet, väver liv i bilderna genom toner, färger, rörelser, dynamik, poesi.

– Varför håller jag på? För att jag har frågor.

TEXT: Marianne Westerlund FOTO: Per Bergström, Marianne Westerlund

1. "Bandväverskan", vävdes 1983, 160x140 cm, finns på Almedalens bibliotek.
2. "Sången", 117x95 cm, privat ägo.
3. "Flickan och lunnefågeln", 128x115 cm, Gotlands Kommun, finns på barnavdelningen på sjukhuset i Visby.
4. "Kläderna", vävdes 1994-96, 186x140 cm, privat ägo.
5. "Gutasagan I", vävdes 1977-79, 228x380, finns på Korpen.